

[Udenrigsministeren.]

Forhold til Sveriges i tidligere Perioder og den nuværende Periode. Men jeg erkender, at jeg overhovedet tillægger disse Sammenligninger grumme ringe Værdi, fordi Opgaver og Stilling for de forskellige Lande indenfor Norden nu en Gang er vidt forskellige i Henseende til alt, hvad der vedrører Militærvæsen.

Det ærede Medlem talte ogsaa om Norge og nævnte Udtalelser af den norske Statsminister, der skulde gaa i modsat Retning af det, som her foreligger. Jeg maa tilstaa, at jeg forbavses derover. Da den nuværende Statsminister i Norge forkyndte det Forslag, for hvilket hans Regering nu gaar ind, erklærede han udtrykkeligt, at hvis man gik til en saadan Ordning i Norge, vilde den, taget i Betragtning Norges store Landudstrækning og Kystudstrækning, svare saa nogenlunde til det, der foresloges af den danske Regering paa det daværende Tidspunkt, og det norske Regeringsblad „Dagbladet“ bragte Efterretningen om dette norske Forslag under Overskriften: Paa Linie med Danmark, og udtalte sin store Glæde over, at den norske Statsminister nu tænkte paa Forslag af en saadan Karakter.

Men naar jeg har sagt dette, vil jeg gerne tilføje, at vi er jo nu vant til, hver Gang vi i dette Ting staar overfor en Beslutning om vort Militærvæsen, at Oppositionspartierne ihærdigt søger at tilvejebringe en Samling af Udtalelser udefra. Naar man hører de ærede Herrer føre deres Diskussioner om dette Spørgsmaal her i Tinget, skulde man tro, at det, der skulde være afgørende, det, hvorefter vi skulde stemme, var Udlandets Bedømmelse af Danmarks Forhold, og det vil jo sige Udlandets Bedømmelse ud fra de paagældende udenlandske Staters egen Interesse. Derimod, ethvert Forsøg paa at bygge paa Erkendelse af vor egen Stilling lader man altid forsvinde, medens man arbejder med disse mangfoldige Citater, disse Dynger af majsommeligt tilvejebragte Citater.

I Dag har der været nævnt — og det synes jo i Øjeblikket at skulle spille den største Rolle under Debatten — nogle Udtalelser, som en meget behændig og meget dygtig Journalist har været i Stand til at opnaa fra en engelsk Politiker, Austin Chamberlain, og det, man synes at ville lægge Hovedvægten paa, er nogle Udtalelser om, at naar man vil have Rettighederne indenfor Folkeforbundet, maa man ogsaa opfylde Folkeforbundsforpligtelserne.

Ja, disse Ord er saa sande, som Ord overhovedet kan være; vi fra vor Side har

understreget det hver eneste Gang, der var Lejlighed til det. Men der ligger ikke deri nogen Forpligtelse til at deltage i krigsmæssig Indgriben under den ene eller den anden Art af Forviklinger i Verden, der berører Folkeforbundets Stater. Det er fastslaaet gennem mangfoldige Diskussioner indenfor Folkeforbundet, og ingen har været ivrigere for at understrege dette end netop den Politiker, her er Tale om. I en stor Forsvarstale, som han holdt paa et Tidspunkt, da man bebrejdede England dets Tilbageholdenhed i mangfoldige Forbunds-spørgsmaal, understregede han, at Forpligtelser til saadan Indgriben havde England paataget sig overfor ganske bestemte Lande ved Locarno-Aftalen; men videre vilde det være umuligt for England at gaa uden at sætte det britiske Riges Sammenhold paa Spil.

Imidlertid: naar man skal vurdere hele denne Benyttelse af fremmede Politikere, saa tror jeg, at man maa gøre sig klart, for det første, hvad jeg allerede har nævnt, at de taler og maa tale ud fra eget Lands Interesser, for det andet, at de taler og maa tale ud fra hver enkelt Indstilling overfor Rustningssystemet i eget Land, og endelig — hvad der maaske ikke er egnet til at fremme Selvfølelsen i mindre Lande — ud fra et yderst ringe Kendskab til de faktisk foreliggende Forhold i mindre Lande, ringe Kendskab til Forslag, ringe Kendskab til bestaaende Tilstande. Man kan meget ofte af selve Interviewets Karakter se, at deres Kendskab næsten alene har til Grundlag det, som vedkommende Journalist har fortalt den Mand, han taler til, om de paagældende Forhold.

Naar man er saa ivrig for at arbejde hermed fra de ærede Partiers Side, ser jeg deri et Vidnesbyrd om, hvor svagt man staar med Hensyn til Tilvejebringelsen af Grunde, der er hentet ud fra de faktiske Forhold, under hvilke Danmark lever. Efter at man har opgivet Troen paa, at der kunde føres et Forsvar for et enkelt bestemt Punkt af Danmark, en ganske bestemt begrænset Opgave, er dermed Muligheden for overhovedet at sandsynliggøre, at dansk Militærvæsen kan løse andre Opgaver end de naturlige Vagtopgaver, ganske forsvundet.

Derfor er for mig det ejendommeligeste ved den lange Række af militæropolitiske Forhandlinger, vi har ført her i Tinget, dette, at man fra de Herrers Side aldrig møder blot det svageste Forsøg paa at paavise, hvorledes de militære Styrker, man taler om at tilvejebringe, er i Stand til at